

BILJEŠKA O PISCU

Vojko Miklaušić rodio se 16. kolovoza 1916. u Velom Ratu na Dugom otoku. Otac mu je bio učitelj, pa je cijela obitelj 1922. dospjela u Lomnicu Donju nedaleko Zagreba. Od šeste godine Vojko sa svojom sestrom Nevom i roditeljima živi u Lomnici, gdje su i nastali svi njegovi zapisi.

Bio je vrlo darovit dječak. Već u trećem razredu osnovne škole, samouk, svira harmonij.

U gimnaziji se aktivno bavi športom i 1933. postaje juniorskim prvakom u bacanju koplja u Hrvatskom akademskom klubu (HAŠK).

Godine 1935. preuzima vodstvo lomničkoga pjevačkog zbora "Nova zora". Slušajući napjev neke starinske pjesme koju je izvodila prva pjevačica Reza Klenović, otvara mu se sluh za narodno blago.

Dirigentski tečaj završava godine 1937. kod prof. Rudolfa Hatza. Svestrano talentiran, glazbeno, likovno, tehnički ..., ipak kao svoj životni poziv odabire tehnički fakultet (elektro strojarski smjer). No, u gimnaziji i na fakultetu uveseljuje svoje kolege karikaturama profesora u raznim školskim zgodama.

Svu svoju studentsku praksu provodi na radio-postaji koja se 1935. nalazi u Gornjem gradu, na Markovu trgu. Direktor radio-postaje, prof. Vojko Sauf, s velikom naklonošću prati i Vojkov "hobi" skupljanja narodnog blaga.

Na tehničkom fakultetu ostaje do 1941., ali ne diplomira zbog tegoba s vidom ("ispadanja vidnog polja") koje je bilo prvi znak do tada još neotkrivene bolesti multipne skleroze.

Godine 1942. radi kao tehničar na poštanskoj radio-postaji u Velikoj Gorici pa, kako mu ta služba to dopušta, upisuje svoj omiljeni studij etnografije i kod prof. Gavazzija postaje primjerom studentima. No, 1943. raspušteni su svi fakulteti, a studenti pozvani u vojsku. Služi vojsku u Varaždinu gdje liječnici nakon dva mjeseca ustanovljuju multipnu sklerozu.

Oslobođen vojne obveze, prima mjesto urednika narodne glazbe na radio-postaji u Zagrebu. Kao dobar organizator poslan je 1944. u Osijek gdje je urednik cijelog programa (domaćin radio-postaje) i urednik emisije "Za naše selo". I tamo marljivo skuplja etno-građu. No, u kolovozu 1944. i u 1945. opet je u Zagrebu na starom mjestu urednika narodne glazbe.

Ali, 1945. zbog nagla napredovanja bolesti radi na radio-postaji još samo kratko vrijeme kao vanjski suradnik, a zatim je mora napustiti zauvijek. Gotovo potpuno nemoćan, snalazi se za život na mnogo načina. Godine 1950. službeno je umirovljen.

Više ne može obilaziti starije osobe i skupljati etno-blago, ali oni sada dolaze k njemu i prisjećaju se daleke prošlosti. Godine 1953. već je potpuno oduzet, no i na ortopedskim kolicima nastavlja iz ljudi izvlačiti prošlost, a članovi njegove obitelji to zapisuju.

Umire 1963. u četrdeset i sedmoj godini nakon dvadeset godina bolesti, ne ostvarivši svoju veliku želju da sam sredi svoje zapise i objavi knjigu o turopoljskoj kulturnoj baštini.

Kao dirigent "Nove zore" Vojko je nastupio na nekoliko javnih smotra u Zagrebu. Na veliku radost pjevača zbor redovito pobjeđuje jer Vojko zna odabrati živ i dopadljiv repertoar. Godine 1937. "Nova zora" pjeva na Radiju Zagreb. Godinu dana poslije Lomničani se natječu u notnom pjevanju na "Zagrebačkom zboru" (tada u Savskoj cesti). Strofu "To reče On, Bog Sabaot" četveroglasno obrađuju za dvije minute i opet pobjeđuju. Godine 1940. zbor gostuje u Splitu na otvorenju obnovljenoga Splitskog kazališta, a 1953., iako već jako nemoćan, Vojko uspije uvježbati svoje pjevače za smotru narodnih zborova u Puli gdje nastupa s "Turopoljskom svadbom". O tom je nastupu ostalo zabilježeno: "Dragi očko, draga majka, dragi braci i sestrice! Ovo ide naša Marič. Dragi moji mladići! Znaste kakov je Boži zakon: vezilo, ne razdružilo! Jena lubav, jena misel dok je Bog odsudil živlejne: svoju dečicu v Božjem strahu odraniti. Daj Vam Bog on stan de je sam Jezuš stal i ono veselje ko sam Jezuš šele! Bog nas se skup poživi! Bog posluni! ...". Nakon tih riječi profesor iz skupa je rekao: ... aplauz 20.000 prisutnih, kao da je grom pukao u Arenu ...Opće priznata najbolja točka, tek se nije poklapala s nakanama "priređivača", te se je o tom šutilo. Ipak te uspomene u vremenu sve razumljivije govore.

S obzirom na težak život Vojka Miklaušića i nevjerojatne napore koje je unatoč bolesti uložio u prikupljanje i obradu etnografske i muzikološke građe, njegova obitelj, koja mu je u tome pomagala, brižno čuva cjelokupnu ostavštinu. Bilo je više pokušaja da se ta građa, koja tvori privatnu zbirku Vojka Miklaušića djelomice objelodani. No, ti su pokušaji završili neuspjehom jer je obitelj nastojala zbirku objaviti kao cjelinu. Evo, to je napokon i uspjela.

Nakon 1965. nitko od Vojkove obitelji više ne živi u Lomnici D. Ipak, uspomena na Vojka tako je živa, da 1991. Lomničani jednoj ulici u svojem selu daju ime Ulica Vojka Miklaušića.

Još jedan znak pažnje iskazali su Lomničani svojem zborovođi. Naime, malo vrelo ispod lomničkih vinograda u podnožju brda Kostanjevec od 1946. nosi naziv "Vojkov zdenčec"